

12.2.2023, Borová

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Ti, kteří se vydávají na lodích na moře, kdo konají dílo na nesmírných vodách, spatřili Hospodinovy skutky, jeho divy na hlubině. Poručil a povstal bouřný víchř, jenž do výše zvedl vlnobití. Vznášeli se k nebi, řítily se do propastných tůní, ztráceli v té spoušti hlavu. V závratích jak opilí se potáceli, s celou svou moudrostí byli v koncích. A když ve svém soužení úpěli k Hospodinu, vyvedl je z tísně: utišil tu bouři, ztichlo vlnobití. Ž 107, 23-29

PÍSEŇ 200 V tvé síle 712

VSTUPNÍ MODLITBA

Pane Bože,

tak rádi bychom byli každý na svých místech a rozjížděli sborový život tam, kde je ho potřeba. Tak rádi bychom, aby se stalo něco, nějaký zázrak, nějaká proměna, kdy se sem k nám všichni lidé opět navrátí. Tak rádi bychom, aby stačilo říct a všichni ze strachu a chvění, že se blíží nějaká pohroma, scházeli se ve společenství, kde jim bude spolu dobře. Oni nás však neposlouchají, nikdo nás neposlouchá a nám je z toho smutno. Cítíme se nevyslyšení, opuštění a chtěli bychom to změnit. Prosíme, odpusť nám naši malověrnost a prosíme, buď a zůstávej s námi aspoň Ty i se svým Synem. Amen.

1. ČTENÍ Iz 42, 5-12

PÍSEŇ 158 Samému Bohu 260

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane Ježíši Kriste,

víme, že někdy stačí jedna jediná věc, opustit od svých zaběhaných zvyků a obrátit se také k Tobě.

Stále se však bojíme, bojíme se případných změn, bojíme se toho, že už nebude fungovat to, na co jsme byli po léta zvyklí.

Prosíme Tě za naše strachy a obavy z budoucnosti, prosíme Tě, abychom uměli přijímat změny, které jsou nevyhnutelné.

Prosíme Tě za naše mladé, kteří mají úplně jiné starosti, než máme my a jsme z toho smutní a zklamaní. Prosíme Tě, ať se k nám opět navrátí, ať to stojí, co to stojí.

Prosíme Tě za to, ať nemusíme umírat, ale můžeme důvěřovat Tobě a Tvému Slovu o víře.

A prosíme, vyslyš naši společnou modlitbu, která sice nezachrání vše, ale něco by mohla: Otčenáš... Amen.

POSLÁNÍ Nezakládáme si na tom, co udělali jiní; máme však naději, že vaše víra bude růst, a tak se hranice nám stanovená rozšíří, a že budu moci zvěstovat evangelium v krajích ležících za vámi a nebudu se chlubit tím, co je hotovo, kde už pracovali jiní. 'Kdo se chlubí, ať se chlubí v Pánu.' Ne ten, kdo doporučuje sám sebe, je osvědčený, nýbrž ten, koho doporučuje Pán. 2Kor 10, 15-18

POŽEHNÁNÍ ,Hospodin tě požehná a ochrání tě, Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a bude ti milostiv, Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem.' Num 6, 24-26

PÍSEŇ 489 Tvé požehnání 416

2. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ)

Lk 8, 22-25

Jednoho dne vstoupil on i jeho učedníci na loď; řekl jim: „Přeplavme se na druhý břeh jezera.“ Když odrazili od břehu a plavili se, usnul. Tu se snesla na jezero bouře s vichřicí, takže nabírali vodu a byli ve velkém nebezpečí. Přistoupili a probudili ho slovy: „Mistře, Mistře, zahyneme!“ On vstal, pohrozil větru a valícím se vlnám; i ustaly a bylo ticho. Řekl jim: „Kde je vaše víra?“ Oni se zděsili a užasli. Říkali mezi sebou: „Kdo to jen je, že rozkazuje i větru a vodám, a poslouchají ho?“

Milí přátelé,

kde je vaše víra? Neptá se jen Pán Ježíš vyděšených učedníků, ale ptá se každý člověk, když vidí náš strach z budoucnosti, z toho, co s námi bude. A že je čeho se bát, bouře s vichřicí měnícího se světa, chyb a omylů, které už nejdou vzít zpět. Strach a obavy z něčeho nového, na co si budeme muset několik let zvykat místo klidu a bezpečí všeho vyzkoušeného bez velkých změn. Hrůza a děs z blížící se katastrofy chyby a omylu, po nichž následuje jen trest. A milost, odpuštění a soucit si nechte, až bude po všem. To vše provází zděšené učedníky, když se přeplavili odněkud někam a tam je potkalo jen velké nebezpečí. Jen proto, že neskončilo ani Kristovým ztišením, ale pokračovalo zděšením a úžasem nad Ježíšovou mocí a dost možná i přítomností, na což nebyli zvyklí. Uprostřed neustálých strachů a obav z chyb a omylů jsme totiž stále.

A není nic, co by nás mohlo uklidnit, dokonce ani Pán Ježíš. Proč však tomu tak je, když víme, že už jen nějaký Bůh a víra v Krista nás může zachránit. Proč se neustále něčeho bojíme, když víme, že existuje i něco jako odpuštění. Proč se bojíme udělat chybu, jako bychom ani nevěřili na Boží milost. Inu proto, že žijeme tady na zemi a všechno zde musí být dokonalé, aby nás pak ani v nebi už nemělo co překvapit. Jsme to přece my, kdo se nejvíc ze všeho bojíme vlastní smrti a zahynutí v útrokách nekončící bouře s neustávající vichřicí. Jsme to my, kdo se bojíme trestu za všechny naše viny, trestu za jakoukoli chybu a trestu za omyl, o kterém nikdy nevíme, odkud přijde. Jsme to my, kdo neustále žijeme ve strachu z toho, že uděláme něco špatně, že se něco nepovede, že se dopustíme chyby, která může způsobit i zahynutí někoho druhého. Jsme to my, koho dlouhodobě provází strach z toho, že se nemusím ráno vzbudit, že mi přes den něco uteče, nebo že udělám něco špatně. Jsme to my, u koho je celý den vyměřen na minuty a nejde ani na chvíli zahálet. Neboť zahálka se neodpouští. Zahálka je hřích a podřizuje se tomu i naše víra. Věřit totiž znamená hlavně něco dělat, a to od rána do večera, dvacet čtyři hodin denně, sedm dní v týdnu. Zahálet znamená ztrácet čas, kterého není nikdy dost. A čas je neúprosný a jakékoli pomínutí byť jen jediné minuty nebo snad hodiny znamená ztrátu něčeho důležitého, riziko, že o něco přijdeme.

Dokud je světlo a není ještě tma. Ještě musím tohle a támhle a nemám na nic čas, který je v tomhle neúprosný. Ach Bože, zachraň mě, Mistře, Mistře, zahyneme! Ještě chvíli a už tu nemusíme být. A Ježíš, když se tedy uráčí vstát, pohrozit větru a valícím se vlnám a ony ustaly a bylo ticho, zeptá se jich: a kde je vaše víra? Horší otázka už přijít nemohla, snad je to víra, která nás měla uchránit od věčného zahynutí? Snad je to víra, která měla utišit i běsnící živly? A snad je to víra, díky níž jsme se neměli bát ani přímého ohrožení na životě? Víra, která vyzývá ke klidu a opětovného nastolení řádu bez bouří a vichřicí ať už nahoře na nebi nebo dole na zemi? Ale co my si teď počneme?

A jaká víra? A kdo je vlastně ten, že rozkazuje i větru a vodám, a poslouchají ho? A fakt se na tohle ptáme? Všechno přece musí být tak, jak to vždycky bylo, tak jaképak bouře a vlnobití, náš jediný strach je z toho, co je tam venku, my chceme mít své jisté. Učedníci nejprve svého Mistra musí budít ze strachu z blížící se smrti a když pak vstane a sám utiší vítr a valící se vlny, začnou se divit. Kdo to jen je, že ho tito poslouchají? Mysleli si, že jim jen přijde na pomoc, a on místo strachu z velkého nebezpečí jen poručí klid a návrat k řádu. Dárcem víry, na kterou se Ježíš ptá, je sám Kristus. Víra je totiž především dar v protiventstvích.

Právě, když je nám nejhůř nebo naopak nejlíp, se projevuje víra, která na jedné straně vysvobozuje ze strachu z věčného zahynutí a na straně druhé se ptá po Kristu. Na jedné straně neví, co má dělat a z nouze činí to nejdůležitější, totiž vylévání vody z lodi a na straně druhé musí budít spícího Ježíše, aby jim aspoň trochu pomohl. Neboť oni se bojí. To, čím je víra úplně nejvíc, je obranou proti strachu. Víra není ani sled pouček ani pravidelná docházka, ale úplně nejvíc je obranou proti strachu. Dokonce i proti strachu z odpadnutí od víry. Proti strachu nejen z věčného zahynutí, ale i z konce toho, co jsme znali a měli rádi. Proti strachu z chyb a omylů, na které skoro ani nemáme právo a proti strachu ze změn, které tento svět už tak nějak přináší. Proti strachu z toho, že to nebude dokonalé. Víra tohle všechno přemáhá nebo by aspoň měla. Otázkou jen je, proč to vlastně nefunguje. Proč se, majíce tak velikou víru poznatelnou právě na těch poučkách a pravidelné docházce, tolik věcí tak strašně bojíme. Proč se tak bojíme všeho nového a nevyzkoušeného, a proč se bojíme pitomé bouře s vichřicí, když přece máme víru. A na to se nás ptá i sám Ježíš, kde je vaše víra? Proč se tak bojíte, proč jste tak vystrašení, proč se bojíte změny, když víte, že máte víru. Když my chceme, aby všechno bylo jako dřív, případně jak to vždycky bylo. Chceme, aby všechno bylo dobré a nemuseli jsme se přizpůsobovat kdejakým změnám a chceme klid na práci.

Učedníci nebyli připravení. A to se trestá, žádná improvizace nepomůže, za zanedbání přípravy či nepomyšlení na něco podstatného následuje jediné trest. Nebyli připravení na riziko bouře s vichřicí a uprostřed vylévání vody se začali bát. Příprava je nejlepší obranou proti strachu z chyby, přičemž strach z chyby je sám o sobě špatně. Kdo je připraven, nemusí se bát nebo ano, bojíme se vždycky, ale nemusí se bát tolik, může říct, co si připravil a pak může mít klid. Někdy se tomu také říká chůze po velmi pevné půdě. Nemusí na místě nic vymýšlet, odříkat vše podle předem připraveného mustru, odpovědět na všechny otázky podle čítanky a mít klid. Příprava je podmínka řádu a řád je potřeba, abychom mohli mít klid. Klid na práci a řád na život. Žádné zbytečné otázky, natož odpovědi, všechno podle pravítka a jasně stanovených pravidel. A nikdy jinak. Všechno se pak totiž hodnotí a běda, když se stane nějaká chyba. Někdo udělá nebo řekne něco špatně. Ani věřící člověk si tohle nemůže dovolit. Víra je totiž také o přípravě na život. Nejen o znalosti biblických příběhů či umění nazpaměť celého katechismu, ale také o chození po Božích stopách. Kdy se nám ani nemůže stát, že by nás překvapily nějaké bouře či vlny, protože jsme na ně připraveni jistotou, že jsme nic nepodcenili nebo neudělali něco špatně.